

Příběh sněhové vločky

Karolína Chlupová, 8. B (1. místo)

Nacházíme se na horách, je tu velká zima a já, sněhová vločka, čekám s mými kamarádkami na obloze, než začne být víc zima. Jsem malinká a bílá, bydlím v mracích a většinou létám na zem jenom v zimě a v čase Vánoc. Jednoho dne jsme spolu s ostatními vločkami a čekaly, až nám mráčky řeknou, že je už na čase letět. Byla jsem nervózní a bále jsem se, co se bude dít.

Každý rok se měníme a vločky přede mnou jsem už nikdy neviděla. Říká se, že my vločky děláme lidem radost, ale v okamžiku, kdy doletíme na zem, zemřeme. Já se bojím. Proč bychom měly letět někam, kde zemřeme? Copak je to za spravedlnost? „Nastal čas letět,“ říkají mráčky. „Nechci letět, chci tu zůstat,“ říká malá vločka. „Neboj se, uděláme lidem radost,“ řekla vločka a už letěly, vločky začaly skákat z mráček a po chvíli začaly vidět zem. „Dívej, támhle jsou lidi a usmívají se,“ křičí vločka na mráčky. „Já ti to říkal, vidíš, že děláte radost,“ odpovídá mráček.

Vločky dopadly na zem a rozpustily se s pocitem, že se na ně lidi smáli a měli radost.